

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/127/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212216303
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2212216303.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍŘ, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanej: T. B., nar. XX. M. XXXX, bytom U. XXX, o zaplatenie 377,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 28. februára 2013 č. k. 9C/404/2012 - 35 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 377,94 eur spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 377,94 eur od 28. januára 2010 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. rozhodol o trovách konania tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 1 ods. 1 a 3, § 2 písm. a/, b/ a g/, § 6 ods. 1 a 3 a § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa; § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, § 3 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov; § 40 a § 517 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 3 nariadenia vlády č. 586/2008 Z. z. (v skutočnosti inak nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení nariadenia č. 586/2008 Z. z., keďže druhým z takýchto nariadení vlády bolo to prvé len novelizované). Vecne mal za to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie, že medzi jej právnou predchodkyňou (GE Money a.s.) a žalovanou bola platne uzavretá písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere s úverovým rámcem 663,88 eur, keď vzhľadom na nedostatok písomnej formy nemožno tvrdiť, že zmluva o revolvingu je platná a ak má žalovaná vrátiť nejaké plnenie, možno ho uplatňovať iba titulom bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu. Mal za preukázané, že právna predchodkyňa žalobkyne poskytla žalovanej finančné prostriedky 647,61 eur, istina pohľadávky v čase postúpenia na žalobkyňu predstavovala sumu 537,94 eur a žalovaná po postúpení vrátila žalobkyni sumu 160 eur, preto uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni 377,94 eur spolu s dôvodne uplatneným úrokom z omeškania 9% ročne z takejto sumy od 28. januára 2010 do zaplatenia. Žalobu ako nedôvodnú zamietol v časti vyčíslených úrokov 14,77 eur, považujúc ich výpočet za neurčitý a nezrozumiteľný. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil iba právne paušálnym odkazom na ust. § 142 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení).

Proti tomuto rozsudku iba v časti trov konania podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu priznaním jej uplatnenej náhrady trov konania v sume 151,56 eur (s prihliadnutím na pomer jej úspešnosti v predmetnej veci). Dôvodila, že i keď mala v konaní len čiastočný úspech, má nárok na náhradu účelne vynaložených trov a to pomerne k úspechu, keď miera jej úspechu vo veci je 92,48%, namietala aj nenáležité odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. vec v medziach odvolania (teda len v časti trov konania) a to bez pojednávania, pretože tu nešlo o vec samu ani o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby prejednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti nemožno považovať za správny a to najmä pre absenciu konkrétnych dôvodov schopných presvedčiť práve o správnosti rozhodnutia spôsobom zvoleným v tejto veci súdom prvého stupňa, prejavujúcu sa i ako jedna z variácií na postup súdu odnímajúci účastníkom (tu účastníčkam) konania reálnu možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; podľa písm. h/ rovnakého paragrafu, odseku i zákona potom rovnako rozhodne, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v prvom z práve odcitovaných ustanovení základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky (a inak aj ďalšia vada podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p., spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva zaručeného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37, z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010, či z dnešného dňa č. k. 10Co/129/2013-39, prvé vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a druhé a tretie vo veciach súdu prvého stupňa z prejednávanej veci, teda Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008 a 12C/106/2012). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu potom vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s už uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvedené. Ak povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) - v rámci využitia prípadných riadnych alebo tiež mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá sama osebe nielen dôvod odvolania podľa §

221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale zároveň i nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným takýmto ustanovením.

Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek (nieto ešte zmysluplnej) diskusie fakt, že práve opísanou vadou bol postihnutý i rozsudok súdu prvého stupňa z prejednávanej veci v napadnutej časti trov konania, kde okrem odkazu na jedno z ustanovení procesného práva (obsahujúce inak až dva spôsoby rozhodnutia, teda pomerné rozdelenie náhrady a vyslovenie nedostatku práva na náhradu u žiadneho z účastníkov, z ktorých si okresný súd evidentne vybral cestu menšieho odporu) niet už ničoho iného.

Šlo tu tak nielen o takpovediac ukážkový prípad nepreskúmatel'nosti rozhodnutia (pre neuvedenie v ňom žiadnych dôvodov), ale v záujme zachovania práva účastníkov na spravodlivý proces so všetkými jeho atribútmi v oboch stupňoch súdov (vrátane prípadného vypořádania sa aj s otázkou výšky trov konania vzniknutých na tej-ktorej strane sporu) ani odvolaciemu súdu takto neostávalo iné, než rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O. s. p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný a opätovne o otázke ostávajúcej predmetom konania (trovy konania) aj po tomto rozhodnutí odvolacieho súdu rozhodnúť až po riadnom zvážení všetkých do úvahy prichádzajúcich možností a to s vypravením nového rozhodnutia aj náležitým odôvodnením (rešpektujúcim už vyššie zmienené požiadavky).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.